

VĚŠTNÍK 2020 LÉTO

Dozorčí rada DILIA

prof. Vadim Petrov – předseda

Konzultační hodiny každou středu v sekretariátě
DILIA od 12:00 hodin.

Náročnější jednání je třeba domluvit předem
na tel. 283 893 603.

B.A. Šimon Pellar – místopředseda

Mgr. Zdeněk Zelenka – místopředseda

PhDr. Hana Linhartová

MgA. Marek Epstein

Libor Dvořák

Mgr. Petr Markov

doc. Karel Smyczek

Vladimír Michálek

PhDr. Roman Ráž

OBSAH

ÚVOD	2
AKTUALITY	3
ROZHOVOR Rozhovor s překladatelem Andrzejem Jagodzińskim	7
PERSPEKTIVY DILIA Perspektivy, nejen DILIA, z pohledu COVIDU 19	11
GRANTY A CENY DILIA	13
OCENĚNÍ	17
PRÁVO Divadelní režisér v pojetí českého a slovenského autorského zákona Breviář autora: Nenaplněný příkaz Franze Kafky	19
KOLEKTIVNÍ SPRÁVA Nakladatelé a kolektivní správa v českém autorském zákoně	23
ZÁBAVA Franz Kafka a jeho čeští kamarádi	25
VÝROČÍ A ÚMRTÍ	27
KONTAKTY	28

ÚVOD

Vážení čtenáři, stalo se již pravidlem, že vás ve Věstníku informujeme o konání každoroční Valné hromady DILIA. Ta letos proběhla 10. 6. 2020 s tím, že původně naplánovaná Valná hromada na den 22. 4. musela být kvůli koronavirové krizi zrušena.

A právě koronavirové téma svým způsobem Valné hromadě dominovalo. Bylo pojednáno jednak ve zvláštní zprávě ředitele, dotkl se ho ve své zprávě předseda Dozorčí rady DILIA. Koronavirová problematika též motivovala Dozorčí radu a ředitele k návrhům na změnu Stanov DILIA a Jednacího řádu Valné hromady DILIA. V kostce šlo o to předložit Valné hromadě odhad předpokládaných ztrát autorů i aparátu DILIA v důsledku koronavirové epidemie a změnit oba zmíněné dokumenty tak, aby bylo možné zúčastnit se Valné hromady i na dálku za použití elektronických přístupů jednotlivých autorů. Aproximace ztrát byla uvedena jen jako hypotetický sumář čísel, jež v tomto úvodníku Věstníku DILIA nebudeme uvádět, abychom vám svým způsobem nekazili náladu. Navržený postup, který Valná hromada schválila, je jednoduchý: šetřit, využívat rezervy a především optimalizovat znovu finanční zdroje. Podrobnější výkaz ztrát bude znám po prázdninách tohoto roku, jelikož DILIA inkasuje odměny pro autory buď po uplynutí měsíce, kvartálu, půlroku či roku od užití díla.

Pozitivní pozornost Valné hromady vzbudil návrh Dozorčí rady, respektive pana předsedy Dozorčí rady Vadima Petrova na zřízení sociálního fondu DILIA, určeného na poskytování sociálních služeb činným autorům, kteří se ocitli v tíživé sociální situaci. Valná hromada jej s povděkem a všemi hlasy (stejně jako u ostatních dokumentů) schválila. Tedy

sociální fond úspěšně vzniknul a finančně bude naplněn Valnou hromadou v roce 2021, pokud budou k dispozici finanční prostředky. V důsledku vzniku sociálního fondu byl též upraven rozúčtovací řád DILIA.

Pozitivně bylo VH přijato i oznámení o založení KVAS – Koordinačního výboru autorských spolků, který vznikl z iniciativy DILIA. K založení došlo dne 14. 1. 2020 a zakládajícími členy se staly: AHUV – Asociace hudebních umělců a vědců, ARAS – Asociace režisérů a scénáristů, AS – Asociace spisovatelů, DILIA, FITES – Český filmový a televizní svaz, OP – Obec překladatelů, OS – Obec spisovatelů, OSA, PEN klub, SAI – Svaz autorů a interpretů, AČK – Asociace českých kameramanů. Koordinátorem spolku byl zvolen Jiří Srstka, ředitel DILIA, tajemnicí Eva Kraupnerová, sídlem je adresa DILIA. Cílem tohoto sdružení je jednotné a důsledné prosazování zájmů autorů ve prospěch naší kultury a to na všech úrovních.

Jak již bylo podotknuto, tak všechny ostatní dokumenty, které obsahovaly většinou plno čísel, byly Valnou hromadou jednohlasně schváleny. Valná hromada vyslovila i dodatečný souhlas s již skoro provedeným rozúčtováním odměn z kolektivní správy za rok 2019.

Nezbývá než se do určité míry omluvit za strohost a formálnost konání Valné hromady, jakož i za nudný ráz předkládaných materiálů. To je ovšem způsobeno tím, že obsah dokumentů je předepsaný nejrůznějšími právními předpisy, od kterých se nelze odchýlit, aby spolek DILIA fungoval řádně.

V neposlední řadě si vám, vážení autoři, dovoluujeme popřát hezké léto s doufáním, že nenastane další vlna koronavirového řádění.

Vadim Petrov
předseda Dozorčí rady DILIA

Jiří Srstka
ředitel DILIA

AKTUALITY

NOMINACE NA PRESTIŽNÍ FRANCOUZSKÉ CENY LES MOLIÈRES 2020

23. června 2020 se v Théâtre du Châtelet uskuteční udílení divadelních cen Les Molières, nicméně tentokrát bez publika. Hned několik nominací získali také autorka a autoři zastupovaní DILIA:

Alexis Michalik byl se svou hrou *Une histoire d'amour* (český překlad připravuje Irena Novotná) nominovaný v kategoriích: Nejlepší žijící autor francouzské provenience, Nejlepší soukromé divadlo, Nejlepší inscenace v soukromém divadle a Objev roku – herečka Marie-Camille Soye.

Léonore Confino byla za svou originální hru *Les Beaux* (Překrásní, překlad Petr Christov) nominována v kategoriích: Nejlepší žijící autor francouzské provenience, Nejlepší soukromé divadlo, Nejlepší herečka v soukromém divadle – Élodie Navarre.

Sébastien Castro získal se svou brilantní komedií *J'ai envie de toi* (Mám na tebe chuť, překlad Sarah Biderman) nominaci v kategoriích: Nejlepší komedie a Nejlepší herec v soukromém divadle – Sébastien Castro.

Na Nejlepší komedii byli nominováni také **Marc Fayet** za komedii *Deux euros vingt* (Dvě eura dvacet, překlad Jaromír Janeček) a **Clément Michel** za komedii *Père ou fils* (český překlad připravuje Petr Christov).

Všechny zmíněné texty jsou v elektronické podobě k dispozici v DILIA.

HE

STÜCKE 2020 ONLINE

Ačkoli se letošní festival Mülheimer Theatertage vzhledem k současné situaci neuskutečnil v plánovaném termínu, organizátoři se rozhodli nominované autory a hry představit alespoň online.

4 AKTUALITY

Od 16. do 24. května patřil každý večer jednomu nominovanému autorovi. Na internetu bylo možné sledovat krátké portréty autorů, rozhovory, ukázky z inscenací a další příspěvky jednotlivých divadelních souborů.

Na prestižní cenu Mülheimer Dramatikerpreis byly nominovány tyto inscenace:

Sivan Ben Yishai: *LIEBE/ Eine argumentative Übung*

Caren Jeß: *Bookpink*

Thomas Melle: *Ode*

Ewald Palmetshofer: *Die Verlorenen*

Bonn Park: *Das Deutschland*

Falk Richter: *In My Room*

Kevin Rittberger: *IKI. radikalmensch*

Felicia Zeller: *Der Fiskus*

Nominace na KinderStückepreis:

Anah Filou: *Am Hafen mit Vogel*

Finn-Ole Heinrich, Dita Zipfel: *Zonka und Schlurch*

Tina Müller: *Schokolade*

Jens Raschke: *Wer nicht träumt, ist selbst ein Traum*

Holger Schober: *Familie auf Bestellung*

Texty vám rádi zašleme k přečtení.

FINSKOU HROU ROKU JE DRUHÁ PŘÍRODA FINSKÉ AUTORKY PIPSY LONKY

Letošní cenu Lea za nejlepší nový finský text (s premiérou v roce 2018) získala Pipsa Lonka za svoji hru *Druhá příroda* (Toinen luonto). Premiéra hry proběhla ve švédskojazyčném divadle Teatteri Viirus v Helsinkách ve švédském překladu Sofie Aminoff.

Divadelní režisérka a dramaturgyně Aila Lavaste, která vybrala letošního vítěze, o hře řekla následující: „*Druhá příroda je odvážné a mistrovské dílo, které se zabývá nejdůležitějším tématem ze všech. Krátké, prchavé okamžiky naší každodenní reality jsou zachyceny způsobem, který nás nutí se na ně dívat, dokud skutečně nezačneme vidět. Pipsa Lonka nám ve hře ukazuje krutost a banalitu násilí, neschopnosti vidět, krutost nás a našich rozhodnutí, upozorňuje na povinnosti, kterým se vyhýbáme.*“

DRUHÁ PŘÍRODA (Toinen luonto, 2016)

Pipsa Lonka

Překlad: Alžběta Štollová

Žánr: činohra – drama

Obsazení: variabilní

(V setmělé kuchyni stojí žena v noční košili a pije sklenici vody. Z gauče se na ni dívá kocour Andersson. Žena se otočí, pohlédne přímo na nás a promluví.)

HE

ŽENA

Zdalo se mi, že mi do úst proudil nekonečný průvod zvířat. Všelijakých zvířat: ovci, prasat, krav, žiraf, dokonce i lvů, psů a koček. Nebyla jsem schopna svoje ústa zavřít a všechna ta zvířata jsem musela i s kůží, chlupy a vším spolykat.

Byl to zlý sen.

(Žena vypije ještě jednu sklenici vody. Potom se podívá na kocoura, který odpočívá na gauči.)

ŽENA

Ústa, lidská ústa. To je hřbitov.

(Kocour Andersson se na ženu dívá.)

ŽENA

Hřbitov.

Jedni touží po boku zvířat zemřít, druzí je sami bez mrknutí oka zabíjí. Ve všední den na pracovišti, v parku, na dětském hřišti, v supermarketu či v nemocnici nastávají situace, kdy se vedle sebe ocitají různé formy života. Co dělá člověka člověkem, kočku kočkou a mravence mravencem? Je život pouhá hra, jejíž pravidla se snažíme určovat, ačkoli je sami vlastně neznáme?

V nejnovějším dramatu Pipsy Lonky vystupují z davu blíže neurčené postavy, které naplňují nutné a životu prospěšné, ale také omezující a obzory zužující rutiny. S humorem a bez moralizování ilustrují a zpochybňují zaběhlá pravidla a známé návyky. Svým jednáním upozorňují na skutečné lidské potřeby a na možnost přistupovat k životu i jinak, než je běžné. Nakonec třeba v každém z nás dřímá osamělý buřič, který ví o bezvýchodnosti a zmaru, k němuž odkazuje přísloví „Zvyk je železná košile.“

Hra má svůj rytmus. Každou scénu protíná tma a ohlušující hřmění. Lidský život připomíná jízdu na běžícím pásu, vedle kterého postává pouliční muzikant a hraje Bachovu Sarabandu. Mrtvé kusy se jen přesunou na jiný pás a putují dál.

Motem dramatu *Druhá příroda* je citát z románu *Durman*, jehož autorkou je finská spisovatelka Leena Krohn: „*Pohled cizího druhu určuje člověka, dodává mu správné souřadnice. Copak by se to dalo vyjádřit naší vlastní řečí? Jen z cizích očí můžeme vyčíst, kdo a jací jsme*“ (přel. Vladimír Piskoř; vyd. Havran, Praha 2004). Lonka se svojí hrou hlásí k poetice švédského filmaře Roye Anderssona a myšlenkám Jacquesa Derridy, Simone Weil a Leonarda da Vinciho.

Text v elektronické podobě je k dispozici v DILIA.

HE

CENY TRILOBIT

Letošní 33. udílení cen Trilobit Českého filmového a televizního svazu FITES proběhlo ve spolupráci s městem Beroun a Městským kulturním centrem Beroun 25. ledna 2020.

Zvláštní cenu poroty získala režisérka Theodora Remundová za dvoudílný dokumentární film „*Moje století*“, zachycující vzpomínky stoletých obyvatel naší republiky od vzniku Československa.

DILIA k ocenění blahopřeje.

JT

ZEMŘEL ZDENĚK HANKA

Zdeněk Hanka, vlastním jménem Zdeněk Štastný, se narodil 20. ledna 1956 v Uherském Hradišti a zemřel 31. ledna 2020 v Calgary v Kanadě. Absolvoval gymnázium a vystudoval medicínu na Fakultě dětského lékařství Univerzity Karlovy v Praze. Po studiích působil jako dětský lékař v Kadani, později získal místo jako novorozenecký lékař v Ústavu pro péči o matku a dítě v Praze Podolí. Na jaře roku 1989 podepsal petici Několik vět a na přelomu osmdesátých a devadesátých let se aktivně účastnil demokratických proměn. V souvislosti s privatizací zdravotnického zařízení, jehož byl ředitelem, se setkal s nátlakem vnějších subjektů a rozhodl se odstěhovat do Kanady.

Napsal dvě povídkové knihy (*Lék pod kůží*, *Vila v Rokli*), tři společenské romány (*Kavárna*, *Hedvábný řetěz*, *Platina*), jeden román s autobiografickými prvky (*Partitura pro srdce*), spolu s Jiřím Kuchařem vydal knihu rozhovorů s léčiteli (*Léčitelé, jak je neznáte*), drobnou sbírku (*Uspávanka*) psychologický román o lidských charakterech zasazený do extrémních podmínek severní Kanady (*Severně od šedesáté páté*) a psychologický román z lékařského prostředí (*Dopis do ticha*). V nakladatelství Alpress mu vyšly romány *Střípek malachitu* a *Ticho nemá ozvěnu*.

Zdeněk Hanka se také věnoval tvorbě pro děti. V roce 2013 vydal knihu *Hry a hrátky se zvířátky*, kterou ilustrovaly děti z Klokánku. Dále mu vyšly knížky *Tajemství pod Duhovákem*, *Ploutve, křídla, kopyta* a *Pro radost dětem*.

Ve svých literárních dílech se věnoval tématům, která tíží společnost a se kterými se člověk denně setkává a musí se s nimi vyrovnávat (šikana, lidská přetvářka, nevěra, sobectví...). Přesto jsou jeho díla naplněna láskou a pozitivní energií.

ZEMŘEL SLAVNÝ ŠVÉDSKÝ DRAMATIK PER OLOV ENQUIST

Dne 25. 4. zemřel ve věku 85 let jeden z nejvýznamnějších švédských spisovatelů a dramatiků 20. století Per Olov Enquist.

Jeden z nejčtenějších švédských spisovatelů je mimo jiné autorem románů *Legionáři*, *Svržený anděl*, *Návštěva osobního lékaře*, *Knihy o Blanche a Marii* a divadelních her *Noc tribádek*, *Faidra*, *Obrázkáři* a *Ze života žížal*. Napsal také scénáře k válečnému dramatu *Hamsun* a či televiznímu seriálu o Augustu Strindbergovi.

Enquist se narodil 23. září 1934 v severošvédské vesnici Hjoggböle. Vystudoval literaturu na univerzitě v Uppsale, poté byl kulturním kritikem v denících Svenska Dagbladet a Expressen a působil i jako televizní moderátor. Krátce žil v Kodani, v západním Berlíně a v Los Angeles, kde působil jako profesor na Kalifornské univerzitě. V roce 1961 debutoval dílem *Křišťálové oko*, ale mezinárodní věhlas mu přinesl až román *Legionáři*, který byl přeložen do několika světových jazyků a byl také zfilmován.

Enquist za svou kariéru několikrát navštívil Česko, na podzim 1989 zavítal do Prahy na jednu z divadelních premiér a stal se tak přírodním svědkem sametové revoluce. Od té doby byl pravidelným hostem filmových, divadelních i literárních festivalů. (zdroj ČTK)

Hry Ze života žížal, *Blanche a Marie*, *Faidra* a *Obrázkáři* jsou *elektronicky k dispozici v DILIA*.

(Per Olov Enquist na snímku z roku 2013 | Foto: Frankie Fouganthin | Zdroj: Creative Commons Attribution-Share Alike 3.0 Unported/Wikimedia Commons | CC BY-SA 3.0,©)

ROZHOVOR

ROZHOVOR S PŘEKLADATELEM ANDRZEJEM JAGODZIŃSKIM

Pamatujete si na váš první překlad z českého jazyka? Které dílo bylo pro vás vůbec nejtěžší přeložit?

Paradoxně těch „prvních“ překladů bylo hned několik: začínal jsem totiž dost netypicky překladem různých dokumentů Charty 77, které jsem publikoval v polských nezávislých časopisech, dále jsem překládal zprávy Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných a Svobodné Evropy o perzekucích v Československu a občas jsem překládal výběrné samizdatové fejetony nebo drobné povídky. První větší text byla Magorova *Zpráva o třetím českém hudebním obrození*, a krátce na to první ryze umělecké texty – *Audience* a *Vernisáž* Václava Havla. Ty jsem přeložil okolo roku 1978, aniž bych doufal, že je někdy uvidím v divadle – a přece v době Solidarity v listopadu 1981 se tyto hry (a také *Protest*, též v mém překladu) hrály ve výborném divadle Teatr Powszechny ve Varšavě (bohužel jen krátce, protože po zavedení státního práva 13. 12. 1981 až do začátku roku 1989 byly cenzurou zakázané). Tyto skvělé aktovky nejsou ale pro překladatele a navíc začátečníka vůbec jednoduché, takže mi daly hodně zabrat a pamatuji si, že jsem překlady upravoval ještě během čtených zkoušek. Ovšem vůbec nejtěžší, a to po všech stránkách, byl překlad opusu magnum Josefa

Škvoreckého *Příběh inženýra lidských duší*. Pracoval jsem na něm skoro dva roky. V knize je několik desítek různých příběhů stríhaných jako ve filmu (Škvorecký tomuto stylu říká promyšlený chaos), stejně tak hodně postav, které mají svůj jazyk, k tomu slangy a dialekty, a jako třešnička na dortu „čechoameričtina“ (naštěstí umím slušně anglicky a také existuje hodně obdobná „polskoameričtina“). Navíc má celý román asi tisíc strojopisných stránek – takže to byla docela fuška. Ale právě takové výzvy mám nejraději.

Do polštiny jste převedl díla Václava Havla, Josefa Škvoreckého, Jiřího Gruši, Karola Sidona, Josefa Formánka a mnoha dalších. Podle čeho si díla k překladu vybíráte?

Já jsem nikdy nebyl nájemním překladatelem – ani před rokem 1989, ani potom – a zásadně překládám jenom věci, které se mi líbí, z kterými se cítím spřízněný a samozřejmě na které vystačím. Znamená to, že v naprosté většině si sám texty vybírám podle vlastního vkusu a pak se snažím najít nakladatele. A pokud občas dostanu nějakou nabídku, tak si nejdříve text velice pečlivě prostuduji. Musím se s ním spřátelit, mít ho rád, protože jen tehdy mám radost z práce a dokážu sedět u počítače deset až dvanáct hodin. Stejně touto prací člověk nezbohatne (netýká se to jen bohemistů, ale všech překladatelů, alespoň v Polsku), s tím jsem se už dávno smířil. Proč bych se tak ještě zbavoval radosti z překladatelské práce a ztrácel čas průměrnými nebo komerčními texty?

V Česku (a potažmo v Československu) byli polští autoři vždy velmi populární. Jak je nejen současná česká a slovenská literatura vnímána v Polsku?

Česká literatura je v Polsku nesmírně populární, mnohem víc, než je tomu naopak, a také se docela hodně vydává (v posledních letech je to přes třicet knížek ročně). Bohumil Hrabal a Milan Kundera jsou u nás naprosto kultovními autory: vyšlo snad všechno, co napsali, a většina jejich knih měla několik vydání a to i přesto, že Poláci bohužel málo čtou, mnohem méně než Češi. Každým rokem (a každou vydanou knihou – zatím jich je sedmáct) roste v Polsku popularita Josefa Škvoreckého a Václav Havel (zatím mu v Polsku vyšlo také sedmáct knih) je v intelektuálních kruzích napříč generacemi naprosto mimořádnou autoritou. Z mladší generace spisovatelů se v Polsku těší oblibě především Radka Denemarková, Jáchym Topol nebo Jaroslav Rudiš. A to už vůbec nemluvím o Haškově *Švejkovi*. Od roku 1931 vychází snad každým rokem. Navíc má u nás *Švejk* desítky památníků a fanclubů jako opravdová rocková hvězda!

Nedávno jsem četl polskou disertační práci o české ineditní literatuře vydávané v našich „podzemních“ nakladatelstvích v letech 1978–89 a s úžasem jsem se dozvěděl, že v Polsku tehdy vyšlo více než sto překladů českých knih – jen ruské nezávislé literatury jich bylo v té době o něco málo víc. To jsem opravdu nevěděl, i když jsem v těchto letech také většinou publikoval právě v „podzemí“ (my v Polsku nepoužíváme termín samizdat, protože s výjimkou let 1976–79 naprostá většina knih byla tištěná a vydávala je ve velkých nákladech – často větších než dnes – specializovaná profesionální nakladatelství, která ovšem působila bez souhlasu komunistického státu a tudíž byla perzekuovaná).

Na druhé straně je třeba říci, že v Polsku existuje jistý stereotyp o české literatuře – že je ironická a vtípná, mající odstup od reality. Proto se u nás neujali spisovatelé, které je těžko takto popsat – třeba Jakub Deml, Richard Weiner nebo Ladislav Klíma (každému z nich v Polsku vyšla alespoň jedna kniha, Demlovi dokonce tři včetně *Zapomenutého světla*, ale větší popularitu však nezískal ani jeden). Možná je to ale tím, že jsou příliš avantgardní.

Je podle vás překlad umění nebo řemeslo? Co je kromě znalosti jazyka potřeba?

Myslím si, že dobrý překlad je uměním a je k tomu potřeba dobře ovládat řemeslo. Já se ale teorií uměleckého překladu nezabývám a jenom ze zkušenosti vím, že nejdůležitější ze všeho je dokonale ovládat vlastní jazyk. Protože nedostatky ve znalosti cizí řeči se dají alespoň částečně kompenzovat pomocí slovníku, různých příruček a dnes už i Internetu, ovšem absence jazykového citu nebo schopnosti rozlišovat styl a formu textu ve své mateřštině je pro překladatele naprosto vražedná. S tím se dá těžko něco dělat, protože do značné míry je to otázka vrozeného talentu a nadání. Je to ale i výsledek toho, jestli člověk v dětství a raném mládí četl knihy, tedy zda je sečtělý a má díky tomu odposlouchané různé literární styly. Ve zralém věku už to jen těžko dožene.

Přeložil jste divadelní hry Václava Havla, Pavla Kohouta a také dvě hry slovenského dramatika Viliama Klímáčka. Jak polská divadla přijímají českou a slovenskou dramaturgii? Objevuje se na polských scénách často?

Bohužel už léta se česká a slovenská dramaturgie objevuje na polských scénách velmi zřídka. Ovšem podobně jak mnoho jiné zahraniční dramaturgie. Z českých autorů se občas ukáže Václav Havel (bohužel se to ale nedá srovnat se začátkem 90. let, kdy jeho hry hrálo téměř každé druhé polské divadlo), občas taky Petr Zelenka a výjimečně Pavel Kohout, ale to je všechno. A na hru slovenského dramatika na našich jevištích si už dokonce ani nepamatuji. Upřímně řečeno, nevím, čím to je, že se Poláci zrovna v divadle otočili k Čechům a Slovákům zády.

Sledujete českou divadelní scénu? Zaujal vás některý ze současných českých dramatiků, jehož hru byste si případně rád přeložil?

Nedá se říct, že ji systematicky sleduji, ale čtu pravidelně „Svět a divadlo“ a v něm vyhledávám především nové české hry. Taky příležitostně zajdu do divadla, když jsem v Praze nebo Brně. Takže sice nemám plnou orientaci, ale je pár her, které bych rád přeložil: Milana Uhdeho, Arnošta Goldflama nebo Davida Drábka. Jenom kdy na to najít čas? I když na druhé straně, hry překládám velice rád, protože přítom jaksi „odpočívám“ a taky – neskromně řečeno – myslím si, že mám trochu cit pro dialog.

Jaká je situace v polské současné dramatice? Máte pocit, že existuje nějaký současný polský dramatik, kterého Česká republika dosud neobjevila a měla by?

V tomto buhužel nejsem žádný expert a hlavně mi chybí základní informace – nevím totiž, kdo ze současných polských dramatiků je v Česku momentálně známý. Já jsem sice žil v Praze skoro 11 let, ale bylo to v letech 1991–2001, a od té doby se tím už nezabývám. Současná polská dramatika se má ale velmi dobře – různé úřední nátlaky za posledních 4–5 let jí asi jen prospívají. Moc zajímavá je jak starší generace (Lidia Amejko, Tadeusz Słobodzianek, Paweł Huelle a před nedávnem zesnulý Janusz Głowacki), tak i trochu mladší, ve které dominují ženy: Dorota Masłowska, Małgorzata Sikorska-Miszczuk, Magda Fertacz nebo Julia Holewińska + dva muži: Artur Pałyga a Michał Walczak. Víím, že většině z nich vyšly překlady her v časopise „Svět a divadlo“, ale nemám informaci, jestli se dostaly taky na česká jeviště.

Na čem v současné době pracujete?

Letošní rok měl být mimořádný pro naše vzájemné vztahy, protože Česká republika měla být čestným hostem knižního veletrhu ve Varšavě a Polsko v Praze. Bohužel pandemie všechno zmařila. Letos se ani jeden z veletrhů konat nebude a zatím nevíme, zda se dá vzájemná propagace obou literatur posunout na příští rok. Co ale snad zůstane, jsou přeložené a k vydání připravené knížky (některé už jsou na světě), a část na podzim přesunutých literárních prezentací a festivalů, kterých se mají zúčastnit čeští spisovatelé. Proto pracuji se stejnou intenzitou.

Na začátku roku jsem dokončil redakční práce na rozsáhlém výběru povídek Josefa Škvoreckého (vyšel v půlce března) a potom jsem přeložil úžasné pohádky pro malé a velké – *Malý pan Talisman* Karola Sidona a knihu skvělých esejů Jindřicha Chalupického *Expresionisté*. Teď pracuji na překladu velice zábavné kuchařky Václava Havla, a po ní se už těším na román *Cizinec hledá byt* Egona Hostovského. Podzim je zadaný pro slovenskou literaturu, tentokrát non-fiction. Bude to dokonale zdokumentovaná a výborně napsaná reportáž o válce v Donbase. Takže do konce roku se určitě nudit nebudu. Taky příští rok mám už skoro úplně plný.

Rozhovor připravily Veronika Žáková, Helena Eliášová a Marie Špalová.

ANDRZEJ SŁAWOMIR JAGODZIŃSKI (*1954)

Bohemista a překladatel. V letech 1973–1978 studoval českou a slovenskou filologii na univerzitě ve Varšavě. Během studií začal spolupracovat s polskou a československou demokratickou opozicí. Podílel se na práci polských nezávislých periodik, ilegálních nakladatelství, a spolupracoval také s československými emigračními časopisy v Británii, Francii či Německu. V té době používal pseudonymy Beata Rój-Porubska, Tomasz Robiński, Andrzej Iwan. Vedle vlastních publicistických textů a překladů slovenských i českých knih, byl zakladatelem Sdružení polských spisovatelů a pod názvem *Vyhnanci* vydal rozhovory s českými spisovateli v exilu. Člen Polského PEN klubu.

Po listopadu 1989 pracoval jako korespondent v novinách Gazeta Wyborcza. Zastával funkci ředitele Polského institutu v Praze, byl kulturním radou Polského velvyslanectví v Praze a také ředitelem Mezinárodního visegradského fondu (2003–2006). Působil jako ředitel Polského institutu v Bratislavě a kulturní rada Polského velvyslanectví v Bratislavě (2010–2015). Překládá texty českých autorů, mj. Václava Havla, Milana Kundery, Josefa Škvoreckého, Bohumila Hrabala nebo Pavla Kohouta.

PERSPEKTIVY DILIA

PERSPEKTIVY, NEJEN DILIA, Z POHLEDU COVIDU 19

V rámci tématu naznačeného v názvu tohoto článku bych mohl čtenáře zaplavit spoustou čísel, jak je mimochodem aktuálně v kraji zvykem. Já to však neudělám. Domnívám se, že záplava statistických informací dokonale zastínila i jiné pohledy, které, jelikož nejsou podloženy numery, vypadají koneckonců nevěrohodně. Myslím, že alespoň v relaci k autorskoprávní problematice tomu tak není.

Ihned po vypuknutí epidemie se začaly v kulturní sféře objevovat snahy o kvantifikaci škod, které v této sféře logicky vznikaly, vznikají a budou vznikat. Nejrůznější profesní organizace, spolky, zástupci a v neposlední řadě kolektivní správci, včetně v ně DILIA, začali počítat. Nastal čas dotazníků nejrůznějších podob, které později měly být kvantifikovány v souvislou řadu číselných údajů, vyjadřujících škodu, jež kultuře vznikla. Byť na první pohled byly některé výstupy dejme tomu smysluplné, pozbývaly však postupem doby na čitelnosti a někdy šlo dokonce o hausnumera. To prosím není kritika, je to jen odraz složitosti kulturní sféry a obecné důvěry v možnost vše spočítat do poslední mrtě. A nejen to, vyvodit též z těchto závěrů

12 PERSPEKTIVY

nějaké konkrétní dopady, což se pochopitelně přihodilo jen ojediněle. Bodejť by ne, když kultura jako taková byla a je pro tento stát zbytková oblast. Přiznejme si, že to tak vždy bylo a zřejmě i bude.

Nejlepším dokladem shora uvedeného šílení byl pro mne graf všech součástí jedné z uměleckých profesí a jejich vzájemných vztahů. Dotyčný se s tím dřel přes týden a z jeho úsilí vylezlo něco, co připomínalo grafem vyjádřenou Einsteinovou obecnou teorií relativity. Na otázku, zdali tvůrce grafu sám předestřenému rozumí, odpověděl: „Už jsem se v tom trochu ztratil, ale je tam určitě všechno.“

Vzpomněl jsem si v této souvislosti na částicovou fyziku, kde v určitých hloubkových segmentech zkoumání již nelze v realitě nic experimentálně dokázat, a jde tak pouze o virtuální tanec matematických algoritmů, které se asi již zcela odpoutaly od reality. Nebo třeba také ne, ale nikdo se to nikdy nedozví.

Dalším pohledem může být také syndrom kvazi posttraumatického šoku. Škody způsobené covidem se teprve projeví, hotovost na útech se teprve začne viditelně smrskávat, výkaznictví za rok 2020 nás uvrhne do ztrát až na začátku roku 2021, a to nemluví o inflaci, která se jistě dostaví.

Co dalšího covid ukázal, respektive odkryl? Pro mne zejména kazuistiku práva, či obecně řečeno právních předpisů. Kazuistiku práva vnímám jako realizovanou snahu legislativce pokrýt normativním jazykem realitu do nejmenších konkrétních podrobností. Že to je cesta do pekel, věděli už staří Římané. A covid odkryl tento jev v plné nahotě. Stovky křížících se předpisů zahltily českou kotlinu a odkryly i působnost těch, které již existovaly. Nejjednodušším pojmenováním tohoto syndromu je to, že se v nich nikdo nevyzná a obyčejný člověk neví, co je vlastně dovoleno, co příkázáno a jak se vůbec má chovat,

aby se ničeho nedopustil. Mohu vás ujistit o tom, že ať budete sebe-pozornější, určitě nějaký příkaz či co, porušíte. Slabší povahy pak žijí v neustálém strachu a stresu, že se tak stane a budou potrestáni.

Důsledkem epidemie je i další nárůst přichylnosti populace k počítačům. Jelikož fyzické kontakty byly vlastně oprávněně zakázány, zbyly nám pro komunikaci jen mobily a počítače. Spoustu lidí, a to především mladých ročníků, se utvrdilo v tom, že tento způsob komunikace je správný a měl by se ještě více rozvíjet. Proč chodit do školy, když mohu mít s ostatními kantora přímo na obrazovce. Jak kouzelné je, že ho mohu vlastně kdykoli vypnout. Vždy se mi v této souvislosti vynoří smutný obrázek z reality, jak (snad) zamilovaný pár sedí v restauraci, nevede konverzaci, a to ani pohledy očí, a mastí každý zvlášť do svého androidu, co to jde.

A jaké nejdůležitější poznání nám covid přinesl? Asi to, že současná doba, která chce všechno šuplíkovat nebo paušalizovat, se k vlastnostem autorských děl moc nehodí. Ta jsou prostě originální, jedinečná, některá i plná kreativní fikce a dosti podstatně se od sebe liší. To není dobrá vlastnost pro statistiky!

A tak bych mohl psát dál a dál, nepoužívaje při tom čísel. Vítejte v nové době!

Jiří Srstka

GRANTY A CENY DILIA

PŘEKLADATELSKÁ DÍLNA DILIA 2020 ZAHÁJENA

V letošním roce pořádá DILIA, divadelní, literární, audiovizuální agentura již po šestnácté překladatelskou dílnu. Workshop je určen začínajícím překladatelům, ať už z řad studentů filologických oborů, či naopak studentů divadelních škol a dalších, kteří mají dostatečné jazykové vybavení a zájem o divadelní texty.

Překladatelská dílna DILIA je v letošním roce zaměřena na oblast současné polsky psané dramatiky. Smyslem překladatelské dílny je přiblížit účastníkům problematiku překladu divadelního textu. Každý účastník během workshopu přeloží jednu divadelní hru. Účastníci budou pracovat pod vedením zkušených překladatelů, s nimiž budou průběžně svou práci konzultovat. Na společných setkáních budou moci diskutovat průběh práce s ostatními účastníky dílny. Odbornými tutorii jsou v letošním roce Jan Jeništa, Irena Lexová a Pavel Peč.

Na závěrečném večeru, který celý projekt uzavře, budou formou scénického čtení představeny všechny přeložené texty. Slavnostní zakončení Překladatelské dílny DILIA 2020 proběhne na podzim tohoto roku v režii Divadla LETÍ.

V rámci Překladatelské dílny DILIA 2020 budou přeloženy následující tituly:

Małgorzata Sikorska-Miszczuk: *Yemaya*
Stipendistka: Alžběta Jilečková
Tutor: Jan Jeništa

Sandra Szwarc: *Fashion Victim*
Stipendistka: Tereza Agelová
Tutorka: Irena Lexová

Maria Wojtyszko: *Sam*
Stipendistka: Sandra Olt Feyglóvá
Tutor: Pavel Peč

Projekt vzniká za podpory Dozorčí rady DILIA a Fabulamundi – Playwriting Europe.

BH

FINALISTÉ CENY EVALDA SCHORMA ZA ROK 2019

Agentura DILIA uděluje každoročně Cenu Evalda Schorma určenou studentům divadelních škol za původní hru, dramtizaci či překlad.

14 GRANTY A CENY

Do finále letošního ročníku Ceny Evalda Schorma byli nominováni:

Tereza Agelová (JAMU) za původní hru *dvě čárky*

Jan Plachý (VOŠ při Konzervatoři Jaroslava Ježka) za původní hru *Obraz*

Tereza Agelová a Marie Mlatečková (JAMU) za původní hru *asi.milování*.

Vzhledem k situaci ohledně vládních nařízení týkajících se pandemie koronaviru bylo vyhlášení výsledků, které probíhá zpravidla v květnu či červnu, posunuto na srpen 2020.

Slavnostní předání Ceny Evalda Schorma se tak bude konat v rámci Večere s novou hrou **23. srpna 2020 ve 20:30 v Divadle Vila Štvanice**. Během večera proběhne mimo jiné scénická skica úryvku vítězných hry v podání Divadla LETÍ.

Všem nominovaným gratulujeme!

MŠ

DIVADELNÍ GRANTY NA ROK 2020 UDĚLENY

Vyhlášení výsledků

Agentura DILIA pokračuje také tomto roce v podpoře mladých českých autorů a divadelníků. Letos jsme grantové řízení určené pro studenty vysokých uměleckých škol vypsalí již po devatenácté (viz www.dilia.cz/granty). Těší nás, že studenti projevují zájem o současnou

dramatiku, často navíc sami píšou hry, které mají perspektivu uvádění i v dalších divadlech. Vedle oblíbených scénických čtení, z nichž některá jsou součástí větších cyklů a velmi ambiciózních projektů, se studenti nebojí současnou dramatikou uvádět také jako regulérní inscenace, což je velmi povzbuzivá tendence. Řada studentů navíc připravuje projekty nad rámec studijních povinností a snaží se hledat prostory pro realizaci mimo školní půdu.

V letošním grantovém řízení bylo podpořeno celkem 7 projektů:

Poslední zrnko písku – inscenace původní autorské hry – DAMU Praha (15.000,- Kč)

3jsou3 – inscenované čtení dramatických textů tří divadelních her – FPF Opava (10.000,- Kč)

Pětkrát nula – inscenace původní autorské hry – UPOL Olomouc (5.000,- Kč)

Salón původní tvorby 2020–27. ročník festivalu scénického čtení původní autorské tvorby – JAMU Brno (15.000,- Kč)

asi.milování – inscenace původní autorské hry – JAMU Brno (5.000,- Kč)

Doku D. nás smrt nerozdělí – inscenace původní autorské hry – JAMU Brno (5.000,- Kč)

Džihádistou snadno a rychle – inscenace nového překladu současné hry – DAMU Praha (15.000,- Kč)

Grantová komise rozdělila celkem 70.000,- Kč.

GRATULUJEME!

MŠ

NOMINACE MAGNESIA LITERA 2020

Litera za prózu

Veronika Bendová: Vytěženey kraj (fra)

Jiří Kratochvil: Liška v dámu (Druhé město)

Štěpán Kučera: Projekt Gilgameš (Druhé město)

Jan Němec: Možnosti milostného románu (Host)

Michal Vrba: Kolem Jakuba (Argo)

David Zábranský: Logoz (Větrné mlýny)

Moleskine Litera za poezii

Jiří Dynka: Pomor (Druhé město)

Daniel Hradecký: Přibližování dřeva (Perplex)

Ewald Murrer: Noční četba (Aula)

Litera za knihu pro děti a mládež

David Böhm: A jako Antarktida (Labyrint)

Petr Borkovec: Každá věc má něco společného se štěstím (Běžlíška)

Petr Kořátko: Anička, mluvící potok a další chovanci ústavu paní Majerové (Meander)

Litera za naučnou literaturu

Petr Čornej: Jan Žižka: Život a doba husitského válečníka (Paseka)

Michal Kopeček (ed.): Architekti dlouhé změny: Expertní kořeny postsocialismu v Československu (Argo/FFUK/USDAV)

Vladimír Horák, Jakub Plášil, Pavel Škácha: Jáchymov: Mineralogická perla Krušnohoří (Academia)

Litera za nakladatelský čin

I. M. Jirous: Magorova oáza (Torst)

J. A. Komenský: Labyrint světa a ráj srdce (Práh)

Jana Maříková-Kupková a kol.: Katedrála viditelná a neviditelná (Hilbertium)

Litera za překladovou knihu

Lucia Berlinová: Manuál pro uklízečky (Přeložila Martina Knápková, Argo)

Edward St Aubyn: Patrick Melrose I (Přeložil Ladislav Nagy, Argo)

Fernando Vallejo: Madona zabijáků (Přeložil Petr Zavadil, fra)

Litera za publicistiku

Kamila Hladká: Hornické vdovy (Dcera sestry)

Aleš Palán: Jako v nebi, jenže jinak (Prostor)

Jožin Valenta, Marek Vácha: Jízda v levém pruhu (Cesta)

DILIA Litera za debut roku

Romi Grey: Jmenuji se Orel (Kniha.Je)

Vratislav Kadlec: Hranice lesa (Argo)

Ema Labudová: Tapetář (Knižní klub)

Magnesia Blog roku

Natálie Ficenová: Zrzi.cz

Městská poezie Brno

Tereza Nagypová: Nejsemtabu.cz

Kristýna Sládečková: Knihomam.cz

Jiří Švihálek: Pacholek.com

Radim Tolasz: Tolasz.cz

CENA DILIA A ASOCIACE ČESKÝCH KAMERAMANŮ ZA CELOŽIVOTNÍ DÍLO

Cenu za celoživotní kameramanské dílo převzal 26. února 2020 v pražském kině Lucerna pan Jan Malíř.

Kameraman Jan Malíř (*18. 8. 1948) absolvoval FAMU v letech 1968–1972. Po studiu začal pracovat v Krátkém filmu Praha, kde jeho práci a cit pro kameramanskou profesi ovlivnili takoví režiséři jako Zdeněk Kopáč, Václav Hapl a Věra Chytilová, s kterou později spolupracoval na filmech *Praha, neklidné srdce Evropy* (1984), *Faunovo velmi pozdní odpoledne* (1983) a *Šašek a královna* (1987). Z dalších významných režisérů, s nimiž Jan Malíř spolupracoval, je třeba zmínit Vítu Olmera – *Tankový praporek* (1993), Karla Smyczka – *Lotrando a Zubejda* (1996) nebo Jaromila Jireše – *Učitel tance* (1994). Dlouhodobě spolupracoval s Janem Hřebejkem – *Pelíšky* (1999), *Pupendo* (2003), *Musíme si pomáhat* (2000), který byl nominován na Oscara. Za kamerou stál také při natáčení *Odcházení* (2011) exprezidenta Václava Havla.

Jan Malíř získal v roce 1994 cenu MIDEM v Cannes za dokument *Jiří Stivín*, v roce 2000 výroční cenu Asociace českých kameramanů za svou kameramanskou práci.

vž

Prestižní cena za celoživotní dílo udělovaná Asociací českých kameramanů a spolkem DILIA byla letos předána již popětadvacáté.

JT

CENY FRANTIŠKA FILIPOVSKÉHO ZA DABING

Udílění cen pořádají Město Přelouč, Český filmový a televizní svaz FITES a Herecká asociace ve spolupráci s Asociací pracovníků se zvukem a Ochranou asociací zvukařů – autorů, Jednotou tlumočnicků a překladatelů a Obcí překladatelů s podporou Ministerstva kultury České republiky a Pardubického kraje pod záštitou hejtmana Pardubického kraje a ministra kultury.

DILIA podpořila Cenu Františka Filipovského v kategorii „za mimořádné dabingové zpracování audiovizuálního díla“ udělovanou Českým filmovým a televizním svazem FITES.

Mezi třemi nominovanými filmy v této kategorii byl oceněn film *Avengers: Infinity War* (Avengers: Infinity War, 2018). Cenu převzal autor dialogů a režisér českého znění, pan Vladimír Žďánský.

Ceny Františka Filipovského za dabing byly uděleny 21. září 2019 v Přelouči již popětadvacáté.

Gratulujeme!

JT

OCENĚNÍ

TOMÁŠ DIANIŠKA OVLÁDL CENY DIVADELNÍ KRITIKY

Hra Tomáše Dianišky *Transky, body, vteřiny* se stala Nejlepší poprvé uvedenou českou hrou roku 2019. Její inscenace v autorově režii v Divadle Petra Bezruče je Inscenací roku.

Časopis Svět a divadlo v pondělí 16. března 2020 vyhlásil vítěze ankety o Ceny divadelní kritiky za rok 2019. Vzhledem k vládním opatřením v boji proti koronaviru byli vítězové provizorně vyhlášeni z redakce časopisu Svět a divadlo. Ankety časopisu Svět a divadlo se tentokrát zúčastnilo 82 kritiků a kritiček z celé České republiky. Hlasovali v kategoriích: inscenace, ženský a mužský herecký výkon, divadlo, poprvé uvedená česká hra, scénografie, hudba a talent.

Letošnímu ročníku kraloval mladý autor, herec a režisér Tomáš Dianiška. V kategorii nejlepší Poprvé uvedená hra roku 2019 vyhrála jeho hra *Transky, body, vteřiny*, nominován však byl i jeho text *Bezruký Frantík*. Dianiška byl oceněn také jako režisér, neboť jeho inscenace *Transky, body, vteřiny* z ostravského Divadla Petra Bezruče se stala vítězem nejsledovanější kategorie Inscenace roku. Oceněn byl také herec Jakub Albrecht za titulní roli v inscenaci *Bezruký Frantík* a herec Jakub Burýšek v hlavní roli v inscenaci *Transky, body, vteřiny* jakožto Talent roku.

Za herecký výkon byla dále oceněna Erika Stárková za roli Dívky v muzikálu Davida Bowieho *Lazarus* v režii Mariána Amslera. Inscenaci mají na repertoáru Městská divadla pražská, která se stala Divadlem roku.

NEJLEPŠÍ POPRVÉ UVEDENÁ ČESKÁ HRA ROKU 2019

TOMÁŠ DIANIŠKA: TRANSKY, BODY, VTEŘINY

(uvedlo Divadlo Petra Bezruče)

Žánr: groteska

Obsazení: 4 muži, 2 ženy, vedlejší postavy

Za časů dávných bohů, hrdinných náčelníků a psychopatických diktátorů, neklidem zmítaná země zrodila hrdinku. Byla jí Zdena. Mocná princezna zocelená žárem olympiád. Tretry, vášeň, nebezpečí. Její

18 OCENĚNÍ

odvaha změnit svět. Co na tom, že jí pod nosem raší tmavý knírek – hlavně když na běžecské dráze trhá rekordy. Brzy se stane miláčkem Československa a celého atletického světa. Ale ti, které nechává za sebou, se začnou pít po příčinách jejího úspěchu.

Nová hra Tomáše Dianišky inspirovaná skandálním osudem československé atletky, jejíž sportovní úspěchy byly vymazány z naší novodobé historie, vznikla pro Divadlo Petra Bezruče.

Další nominované hry v této kategorii:

TOMÁŠ DIANIŠKA, IGOR OROZOVIČ: BEZRUKÝ FRANTÍK

(uvedlo Divadlo pod Palmovkou)

Obsazení: 6 mužů, 2 ženy (variabilní)

Groteska o klukovi, který nemohl obejmut svou milou.

Čáp, který ho nesl rodičům, mu před narozením ukousl ruce, a tak se Frantík narodil bez nich. Jeho upřímné nadšení je však naprosto nakažlivé. A to i v dobách, kdy je optimizmus jediné bohatství, které mu zbývá. Nohama se naučil dělat vše, co dítě potřebuje – vzít kámen a přehodit kostel, pouštět draka, cvrkat kuličky a taky se prát. Spolužačky nosí krátké sukně, přišla nabídka z obłudária a z fronty se vrací další mrzáci. Černo-černá komedie podle skutečného příběhu se soustřeďuje na vypjaté chvíle Frantíkova života, v nichž tvrdohlavý člověk usiluje o vymanění se z daného osudu i prostředí. Na pozadí novodobých českých dějin tak Frantíka čeká veliký zápas o lidskou důstojnost.

BARBORA HANČILOVÁ: ZA DVEŘMI

(uvedlo Divadlo na Vinohradech)

Obsazení: 3 muži, 3 ženy

Hra se zabývá historií jednoho domu a jedné rodiny v Praze od druhé světové války po současnost. V rodinných vztazích se zároveň odrážejí větší dějiny. Jak název napovídá, za dveřmi v domě neustále někdo je. Dům je postupně a v každém období okupován: za druhé světové války Němci, v roce 1945 ruskými důstojníky, za komunistického režimu jinými rodinami. V současnosti jej musí mladý pár pronajmát přes Airbnb, aby byli schopni splatit hypotéku. Hra se zamýšlí, jak staré události, vztahy a vazby determinují životy současné generace a zobrazuje opakující se vzorce chování napříč generacemi.

Hra získala čestné uznání v soutěži o Cenu Evalda Schorma za rok 2017.

Vítězům i nominovaným gratulujeme!

Všechny texty v elektronické podobě jsou k dispozici v DILIA.

MŠ

PRÁVO

DIVADELNÍ REŽISÉR V POJETÍ ČESKÉHO A SLOVENSKÉHO AUTORSKÉHO ZÁKONA

Již několikrát jsem do Věstníku DILIA psal o problémech spojených s divadelním (ale i rozhlasovým) režisérem. Stručně řečeno, český autorský zákon (dále jen ČAZ) v § 67, odst. 1 stanoví, že režisér je výkonným umělcem, protože režii provádí (interpretuje) umělecké dílo (myšlen dramatický text). Speciálně je pak upraveno postavení režiséra audiovizuálního díla, kdy podle § 63, odst. 1) ČAZ je tento autorem takového díla.

Najít z hlediska právního rozdíl mezi výsledkem činnosti divadelního a audiovizuálního díla v obecné rovině lze dosti těžko až na jednu významnou skutečnost: audiovizuální dílo je zachyceno na hmotný substrát, ale divadelní představení nikoli a po derniéře divadelní inscenace nenávratně zmizí. Tedy jinak řečeno, audiovizuální dílo zachycené na hmotném substrátu je kopírovatelné, divadelní inscenace nikoli, pokud není zaznamenána na zvukově obrazový záznam.

Mimo jiné je nutno poznamenat, že legislativec, který kdysi formuloval shora uvedená ustanovení, prostě vycházel z toho, že režisér představení spíše „secvičuje“ než tvoří. To je v době tzv. divadelního režisérismu více než na pováženu, jelikož každá, nejméně druhá, inscenace slyne koncepcí, kterou do ní ambiciózní režisér vloží. A tato koncepce je v naprosté většině autorským dílem, takže konkrétní

režijní smlouvy by měly zachycovat jednak režiséra jako autora divadelní koncepce, jednak režiséra jako výkonného umělce. Je to trochu složitě, protože režijní smlouva pak sestává ze 4 komponentů:

- podmínky vytvoření režijní koncepce (autorského díla),
- poskytnutí licencí k režijní koncepci (autorskému dílu),
- podmínky vytvoření výkonu, tj. práce režiséra s herci + členy inscenačního týmu,
- poskytnutí licencí k vytvořenému výkonu režiséra.

Proč to však dělat tak složitě, když to jde jednoduše, že. Stačí se podívat do slovenského autorského zákona (dále jen SAZ), který v § 3 odst. 3) praví:

„Divadelním dílem je zejména inscenované dramatické dílo s hudbou nebo bez hudby, pantomima a inscenovaná taneční choreografie nebo jiná choreografie; jeho autorem je zejména jeho režisér, který toto dílo vytvořil tvůrčí duševní činností.“

Jak jednoduché! Dlužno dodat, že toto ustanovení SAZ nijak nevyklučuje možnost, že provozní režisér, který divadelní představení pouze „secvičuje“, je jen výkonným umělcem (viz podmínka v tom smyslu, že se musí jednat o tvůrčí duševní činnost). Doplnuji též, že toto ustanovení má vliv i na odměny režisérů působících na Slovensku, kteří vedle fixní odměny pobírají i tantiémy, většinou v rozmezí 2% až 3% z hrubých tržeb z prodeje vstupenek.

Jelikož se chystá zase další velká novela ČAZ, o níž bylo již ve Věstníku referováno, bylo by přinejmenším vhodné, aby Ministerstvo kultury ČR do slova a do písmene opsalo do návrhu této novely slovenskou verzi.

Dočkají se v dohlednu čeští divadelní režiséři této pocty a stanou se konečně autory?

BREVIÁŘ AUTORA: NENAPLNĚNÝ PŘÍKAZ FRANZE KAFKY

Milan Kundera ve své skvělé esaji pod názvem *Nechovte se tu jako doma, přáteli* popisuje, jak to vlastně bylo s odkazem Franze Kafky stran jeho děl. Tak tedy stručně shrnuto, Franz Kafka rozdělil svá díla na tři části. V první části se nacházely deníky, dopisy a soukromé písemnosti, ve druhé části pak slovesná díla, která se mu nepodařilo podle jeho názoru dokončit (včítaje v to kupříkladu *Zámek* nebo *Proces*) a ve třetí části díla, která již byla vydána (včítaje v to kupříkladu *Ortel* nebo *Proměnu*). První a druhou část svého díla nařídil zničit, třetí část nikoli.

I příkaz (projev vůle) Franze Kafky ohledně jeho díla, který lze těžko nazvat testamentem, měl zvláštní podobu. Šlo o dva dopisy adresované příteli Maxu Brodovi, které mu ani nestačil doručit poštou, či osobně předat a které byly nalezeny v jeho šuplíku až po smrti. Jistě se dá říci, že Max Brod byl asi jeho nejlepší přítel, nutno však dodat, že k datu úmrtí Franze Kafky v roce 1924 byli na živu ještě oba jeho rodiče a tři sestry, tedy dědicové ze zákona. Neměli bychom však pro pořádek opominout ani jeho poslední snoubenku, Doru Diamantovou. Max Brod tedy po úmrtí Franze Kafky autorská práva po dobu jejich trvání nevykonával, ale byl vlastníkem hmotných substrátů, na kterých bylo zaznamenáno Kafkou jeho dílo a které nemusel nikdo kromě Franze Kafky znát.

Že Max Brod příkaz (nikoli přání) Franze Kafky ohledně jeho děl neposlechl, je obecně známo. Nechme stranou morální hlediska osobnostního charakteru ve vztahu Kafka – Brod, soustředme se však na otázku právní s dovětkem, že Max Brod po Kafkově smrti již v roce 1925 začal vydávat jeho díla pěkně po pořádku. Když se mu podařilo utéct před holocaustem v roce 1939 do Palestiny, odvážel si sebou kufr plný Kafkových písemností – originálů, které si podržel až do své smrti v roce 1968.

Jednal Max Brod v případě Kafkova díla určeného pro zničení neoprávněně? A jak to bylo podle tehdejších platných právních předpisů v roce Kafkova úmrtí? A jak by se to vykládalo nyní, podle předpisů aktuálních? Domnívám se, že to nejsou zbytečné otázky i z toho důvodu, že analogická situace může nastat také dnes v tom smyslu, že autor nechce, aby jeho dílo spatřilo světlo světa, a zachová se obdobně jako Franz Kafka. A je v tomto pohledu nějaký rozdíl mezi díly schovanými v šuplíku autora a díly již vydanými?

Milan Kundera v jiné souvislosti dodává (jakoby navazoval na konání Franze Kafky), že každý autor má právo před svou smrtí nebo vlastně kdykoli za svého života rozdělit svá díla na ta, která považuje za hodnotná (ano, nebojím se tohoto slova) a na díla, která chce zatratit. Proto je dle mého soudu následující právní výklad povýtce aktuální.

Budeme-li zkoumat tuto problematiku čistě prizmatem práv autor-ských, tak zjistíme, že představa Milana Kundery o právu autora rozhodnout definitivně o nezveřejnění svých děl neměla v době úmrtí Franze Kafky oporu v zákoně. Ani dnes by tomu nejspíše nebylo jinak.

V době smrti Franze Kafky byl stále ještě účinný zákon č. 197/1895 Z.ř. o právu původském k dílům literárním, uměleckým a fotografickým. Byť se v rámci kontextu práva autorského, respektive tehdy

řečeného původského, již objevují prvky osobnostní povahy, předpis je v té době nevyděloval výslovně do zvláštní skupiny. Právo dílo uveřejnit tak spadalo prostě do obecné skupiny výlučných práv původských.¹ Jejich porušení, například právě zveřejněním díla dosud nevyšlého,² se trestalo peněžitou pokutou nebo vězením od jednoho do šesti měsíců.³ Nicméně veškerá tato práva přecházela děděním na dědice původce,⁴ případně mohla být (oproti situaci dnešní) převedena na kohokoliv jiného smlouvou.⁵ Daná osoba pak mohla s původskými právy disponovat v plném rozsahu až do momentu jejich uplynutí. Tuto lhůtu tehdy zákon stanovil na dobu 30 let po autorově smrti. Tudíž nástupce autora (povětšinou dědic) mohl stejně jako by byl původním autorem toto rozhodnutí předmětné dílo nezveřejňovat změnit a uvést ho na veřejnost.

V současnosti se již v plné míře setkáváme s tzv. autorskoprávním dualismem, kdy rozlišujeme autorská práva osobnostní a majetková. Právo rozhodnout o zveřejnění svého díla je dnes skutečně formálně úzeji spjata s osobou autora samotného, jelikož jej autorský zákon výslovně uvádí na prvním místě výčtu osobnostních práv autorských v § 11. Nicméně tentýž paragraf svým čtvrtým odstavcem stanoví, že osobnostní práva jsou sice nepřevoditelná, ale zároveň smrtí autora zanikají.

O zveřejnění díla pak budou zpravidla (stejně jako v minulosti) rozhodovat dědicové majetkových práv. Skutečnost, že dílo nemusí být navždy uzamčeno v šuplíku v případě, kdy autor za svého života

nevyužije práva jej zveřejnit, lze podložit také odkazem na ustanovení § 87a autorského zákona. To totiž přisuzuje prvnímu zveřejniteli volného díla majetková práva v totožném rozsahu s těmi autorskými na dobu 25 let od okamžiku zveřejnění. Jak bylo naznačeno, postmortalní ochrana osobnostních práv je velice limitována. V dnešním kontextu tak teoreticky připadá v úvahu jen ochrana proti užití díla způsobem snižujícím jeho hodnotu. Bylo by však velice diskutabilní, zda by pouhý fakt, že dílo bylo zveřejněno proti přání autora, mohlo být považováno za jeho dehonestaci.

Jak bylo naznačeno výše, možnost záповědi jakéhokoliv dalšího užití díla můžeme teoreticky hledat v právu dědickém. Nový občanský zákoník vrátil zůstavitelům možnost opatřit závět vedlejší doložkou – příkazem,⁶ který právo znalo i v době úmrtí Franze Kafky.⁷ Zde však narážíme na otázku efektivity takového příkazu. Následkem jeho nesplnění je totiž zpravidla (neurčí-li zůstavitel jinou sankci) ztráta nároku na dědění daného majetku. Dědic v takovém případě nemá tudíž příliš co ztratit, jelikož volí mezi rozhodnutím dílo nijak neužívat, či ho dokonce zničit na straně jedné a rizikem, že o něj přijde dle dědického práva na straně druhé. Domáhat se splnění příkazu pak navíc mohou především osoby, kterým je ku prospěchu, nebo osoba k tomu zůstavitelem určená.⁸ Avšak osoby, kterým by takový příkaz byl ku prospěchu, často budeme hledat jen velice obtížně. Jmenování vykonavatele závěti zase bývá obvykle opomíjeno a není pro povolnou

1 § 23 zák. č. 197/1895 Z.ř.

2 § 24 zák. č. 197/1895 Z.ř.

3 § 51 zák. č. 197/1895 Z.ř.

4 § 15 zák. č. 197/1895 Z.ř.

5 § 16 zák. č. 197/1895 Z.ř.

6 § 1551 zák. č. 89/2012 Sb., občanský zákoník

7 § 695 císařský patent č. 946/1811 Sb. z. s. – Obecný zákoník občanský

8 § 1571 OZ.

osobu nijak nadměru závazné.⁹ Zároveň je nutno podotknout, že takovýto příkaz směřuje vždy jen vůči konkrétnímu úzce vymezenému okruhu osob, často jedinému dědici. Vzhledem k tomu, že uplynutím autorských majetkových práv se dílo stává volným a může je užít kdokoliv, ve výsledku hrozí, že bude takto omezující záměr autora zmařen, pokud při plnění příkazu skutečně nedojde ke zničení každého existujícího exempláře díla, které si autor přeje skrýt před očima široké veřejnosti.

Lze tedy dojít k názoru, že zapovězení dalšího užívání již zveřejněného díla je prakticky nemožné, alespoň tedy v dlouhodobém horizontu, vzhledem k nevyhnutelnému uplynutí majetkových práv autorských. U děl, která dosud zveřejněna nebyla, se pak autor bude jen těžko spoléhat na právně závazné instituty. Zbyde mu tak buď před smrtí vymazat dílo ze světa sám (jak však naznačuje Kundera, pravděpodobně jen málo autorů by zvolilo tuto cestu), nebo se spolehnout, že tento příkaz splní jím zvolená osoba nikoli z donucení v rovině právní, ale především z morálního a etického přesvědčení.

Ale vraťme se ke Kafkovi. Jak již bylo podotčeno, tak v úmrtním roce Franze Kafky byli naživu ještě jeho rodiče a to otec Hermann Kafka, který zemřel v roce 1931, a matka Julie Kafková, která zemřela v roce 1934. Vedle rodičů měl Franz Kafka ještě tři sestry, z nichž pro něj nejmilovanější byla Ottla. Dědici autorských práv po Kafkovi se tak bezesporu stali oba jeho rodiče a to ze zákona. Jestliže Max Brod již v roce 1925 úspěšně inicioval vydání Kafkových děl, museli Kafkovi rodiče dát ke konkrétním vydáním svůj souhlas. Pokud by

tak neučinili, svolení neposkytli a ctili tímto způsobem Kafkův příkaz ohledně zničení jeho děl, díla by nemohla knižně vyjít.

Ale oni svolení zjevně poskytli. Celá věc má ovšem jeden háček: Věděli vůbec rodičové o příkazu Franze Kafky, který učinil vůči Brodovi? To už se asi nikdy nedozvíme.

Jiří Srstka
Tomáš Herold

⁹ Ta může totiž tuto povinnost odmítnout, nebo kdykoliv z pozice odstoupit.

KOLEKTIVNÍ SPRÁVA

NAKLADATELÉ A KOLEKTIVNÍ SPRÁVA V ČESKÉM AUTORSKÉM ZÁKONĚ

O právech autorů a oblastech jejich výkonu v rámci kolektivní správy toho nejen ve Věstníku bylo již napsáno mnoho. Systém je to košatý a složitý. Množina práv rozsáhlá. Jak je to ale v českém autorskopravním systému s právy nakladatelů?

Předně je třeba vymezit, o jakých nakladatelích budu v článku hovořit.

Stručně řečeno půjde o nakladatele knižní, resp. nakladatele periodik. Samotný pojem nakladatele autorským zákonem vymezen není, při výkladu práva nakladatele, který český autorský zákon pojednává, je tedy třeba vycházet z obsahu uvedeného práva, podpůrně z ustanovení o nakladatelské licenci v § 2384 a násl. Občanského zákoníku.

Uvedení nakladatelé mají v českém systému samostatné, originální právo, které jim připadá přímo ze zákona a má povahu práva souvisejícího s právem autorským neboli práva „vedlejšího“ či „příbuzného“.¹

Tento koncept je mimochodem v mezinárodním kontextu spíše řidší, nakladatelé zpravidla nejsou subjekty samostatného, originálního práva, „svá“ práva k vydávaným dílům odvozují z licenčních smluv s autory. Z tohoto hlediska mají čeští nakladatelé postavení silné, jsou obdařeni vlastním autorským majetkovým právem přímo ze zákona.

Nicméně ve srovnání se svými kolegy z oblasti hudební či filmové, kteří jsou v českém systému také subjekty požívajícími samostatné ochrany autorským zákonem², je rozsah tohoto práva velmi limitovaný. Nakladatelé nepožívají samostatnou ochranu ve vztahu k právům dílo užít, neudílí tedy licenční oprávnění k užití jimi vydávaných děl³, jejich originální právo je limitováno na povinně kolektivně spravované právo na odměnu v rozsahu podle § 87 AZ.

Jedná se o právo kompenzační, právo na tzv. náhradní odměnu, v souvislosti s rozmnožováním nakladatelem vydaných děl. Toto právo souvisí se zákonem zavedenou výjimkou z užití děl pro osobní potřebu fyzických osob, resp. vlastní vnitřní potřebu právnických osob podle § 30 a § 30a AZ. Neboli kompenzací za to, že v zákonem stanovených případech je fyzickým, ale i právnickým osobám dovoleno jimi vydané dílo bez souhlasu kopírovat, tisknout či jinak rozmnožovat, bez ohledu na licenční oprávnění, které nakladatel od autorů obdržel a které je za běžných okolností nutné si pro jakékoliv nakládání s dílem opatřit.

1 Srov. § 1 odst. písm. b) bod 6 autorského zákona (dále jen „AZ“)

2 Srov. práva výrobců zvukových a zvukově obrazových záznamů v § 1 písm. b) body 1 a 2
3 Pozor, zde je třeba rozlišovat originální právo připadající nakladateli ze zákona a právé právo či práva odvozená od licenční smlouvy s autorem, na jejímž základě nakladatel udílí podlicence.

Zde zákonodárce vycházel z faktu, že tak jako je uvedenou výjimkou materiálně poškozen autor (protože není třeba jeho souhlasu s užitím a z takového užití mu tedy neplyne licenční odměna), je poškozen i nakladatel, který na základě licenční smlouvy autorovo dílo vydal a do tohoto vydání investoval finanční prostředky.

V českém systému jsou tyto kompenzační odměny stanoveny přímo zákonem, resp. na jeho základě vydávanou vyhláškou Ministerstva kultury a jsou hrazeny subjekty, které vytváří minimálně část svého zisku v souvislosti s výrobou či obchodováním s přístroji či nosiči, které užití děl pro osobní potřebu fyzických osob, resp. vlastní vnitřní potřebu právnických osob, umožňují. Jedná se například o výrobce či dovozce kopírek či tiskáren, počítačů, paměťových médií apod., stejně tak jako o poskytovatele služeb umožňujících zhotovení tiskových rozmnoženin děl.⁴

Český autorský zákon uvedené právo upravuje velice rigidně, kromě toho že výslovně zakotvuje subjekty povinné k platbě náhradní odměny, jakož i přístroje, média a služby, z kterých se odměna vybírá, a stanoví výši těchto odměn, určuje také podíl, ve kterém vybraná odměna náleží autorům, resp. nakladatelům. Tento podíl stanoví 60/40 ve prospěch autorů.

Jak jsem již uvedl výše, v českém právním řádu je výše stručně popsán právo na náhradní odměnu právem povinně kolektivně spravovaným, tedy právem, které pro nakladatele ze zákona vykonává kolektivní správce, disponující příslušným oprávněním od Ministerstva kultury. V ČR je tímto kolektivním správcem DILIA.

DILIA tedy pro nakladatele odměnu vybírá a vybranou odměnu rozděluje v rámci tzv. rozúčtování, a to na základě pravidel zakotvených v rozúčtovacím řádu. Stávající pravidla rozúčtování vznikla ve spolupráci se Svazem českých knihkupců a nakladatelů, coby subjektem, který v českém prostředí nakladatele sdružuje.⁵

S ohledem na strohost současné úpravy lze do budoucna předpokládat, že právo nakladatelů dozná změn. První změnu lze očekávat v důsledku implementace směrnice o autorském právu na jednotném digitálním trhu. Předvídám, že půjde o první vlnu, a další změny upravující tuto specifickou oblast budou následovat.

Jan Barták

4 V podrobnostech srov. § 25 AZ

5 V podrobnostech viz ustanovení bodu 5.2.2 a 5.6. Rozúčtovacího řádu DILIA

ZÁBAVA

FRANZ KAFKA A JEHO ČEŠTÍ KAMARÁDI

Max Brod, jenž má nehynoucí zásluhu na uvedení díla Franze Kafky do světové literatury, ho ve svých spiscích vylíčil tak, jak na nás zírá z triček a nejrůznějších produktů, jež jdou v Praze dobře na odbyt. Brod do vylíčení Kafkovy podoby a tím pádem i Kafkova charakteru zřejmě převzal hlavní postavy jeho próz. Vzpomeňme na tajemného pana K. Dle doložených vyprávění i vzpomínek byl však Kafka veselý, i když trochu introvertní člověk, jenž se nezdráhal posedávat po kavárnách a trávit tam hodiny v nejrůznějších disputacích. Přesto, že jeho mateřským jazykem byla němčina, mluvil velice obstojně česky.

Jak vlastně vypadala Praha na začátku 20. století, včítaje v to zlom mezi Rakousko – uherskou monarchií a již samostatnou Československou republikou? Hlavní intelektuální život se odehrával v kavárnách, dnes již většinou zaniklých, v některých případech však i renovovaných, jako v ARCU, Edisonovi nebo Louvru. Právě tyto a další Kafka, jenž zemřel 1924, hojně navštěvoval. Vzájemné setkávání se, jejich četnost a intenzita byly jistě podmíněny prizmatem této doby, kdy existovala a působila divadla, byla vydávána literatura (hlavní objekt Kafkova zájmu), triumfovalo výtvarné umění a v neposlední řadě hudba, ať už v jakékoli podobě (gramofon již existoval). Rozhlasové vysílání však bylo ještě v plenkách (započalo až v roce

1923) a na zvukový film si bylo nutno počkat dokonce do roku 1930, televizní vysílání pochopitelně neexistovalo. V poměru k dnešní době byla tedy přeci jenom konzumace veřejného umění statisticky chudší než dnes, a to sebou jistě přinášelo prostor pro hojně verbální kontakty, včetně přátelských a kamarádkých svazků.

Někteří historici poněkud odděleně popisují tehdejší pražské občanstvo, jež se skládalo z Čechů mluvících česky, ale většinou i německy, pražských Němců, hovořících německy se zásobou základních českých slov a v neposlední řadě z pražských Židů, jejichž jazykem byla němčina paralelně s jidiš a též s češtinou, ať už na jakékoli úrovni. Je jasné, že do poslední skupiny patřil i Franz Kafka. Literární historici pak do posledních podrobností popisují, s kým se vlastně právník Kafka (!) stýkal. Je kupodivu, že se v těchto análech většinou neustále opakují jména německy mluvících židovských spisovatelů jako Franz Werfel, v popředí pak Max Brod, přítel nejvěrnější, hudební skladatel Hans Krása, Otto Pick nebo Johannes Urzidil, rodem Němec. Tedy shora uvedené skupiny občanstva Prahy byly prostupné mnoha kamarádkými svazky, což platilo pochopitelně i pro Franze Kafku, který byl v té době neznámým spisovatelem, a byly nedělitelné. Předmětem obdivu Franze Kafky byl zejména filosof Ladislav Klíma a jeho literatura. S Klímou se pochopitelně často setkával a polemizoval s ním nad Klímovým svazkem „Svět jako vědomí a nic“. Za jeden z největších počínů české poezie pak Kafka považoval Bezručovy Slezské písně, s jehož autorem se ale potkat nemohl, jelikož byl ještě ukryt pod pseudonymem. Známé byly jeho sedánky s anarchistou Michalem Marešem, jež musely být nejen v případě Mareše ze strany Kafky trochu nudné – byl nekuřák, vegetarián, abstinents a nejedl sladké, zkrátka vynikající kavárenský typ z hlediska konzumace, že. Byl to

právě Mareš, který Franze Kafku seznámil s Jaroslavem Haškem na anarchistické schůzi, jež se konala v hospodě U Zeleného stromu, která stávala poblíž dnešního Olšanského náměstí. Co si povídali, nikdo již neví a je vůbec otázkou, zdali se vůbec setkali. Mareš uměl fantazírovat totiž docela dobře. Nicméně pokud k tomu došlo, byl to okamžik výjimečný, vřdyt Švejk stejně jako Josef K. jsou jakoby protipóly české národní rozporuplné povahy, byť u obou nevíme, jak jejich počínání a vůbec literární existenci vyložit. Těžko si jde také představit rozporuplnější dvojici než Kafku a Haška. Jisté je, že Franz Kafka znal a tím pádem i četl *Osudy dobrého vojáka Švejka* v prvním sešitkovém vydání, jež vydal Franta Sauer. Ano, byl to on, kdo s bandou dalších anarchistů skácel Mariánský sloup na Staroměstském náměstí. A tak bychom ohledně Kafky a jeho českých kamarádů mohli pokračovat dál a dál.

Snad jediný druh umění, který Kafka obtížně „trávil“ byla hudba. Sám prý o sobě řekl, že nerozezná operetu *Veselá vdova* od opery *Tristan a Isolda*. Kamarádil se sice s Josefem Sukem, znal Emu Destinovou i *Libuši* od Bedřicha Smetany, ale hudba byla podle něj cosi jako moře, které v něm vyvolávalo obdiv a nadšení, zároveň mu však nahánělo strach svou neuspořádaností i bezbřehostí, lépe řečeno neuchopitelností. To mu však nebránilo v tom, aby nenaslouchal vyprávění Maxe Broda, jenž byl operní fanda a který se přičinil o vstup *Její pastorkyně* od Leoše Janáčka do světa, jelikož přeložil její libreto do němčiny. Ano, zdá se to neuvěřitelné, že vyjma setkání s Jaroslavem Haškem se Franz Kafka poznal též se samotným Leošem Janáčkem, ovšem za přítomnosti zmiňovaného Maxe Broda, a to minimálně dvakrát. Jestli Kafka navštívil operní představení nějakého titulu od Leoše Janáčka, bohužel nevíme. Možná

se opusů Janáčka bál v tom smyslu, že by jim nerozuměl a také by nevěděl, co o nich Janáčkoví říci. Ale to je jen domněnka.

Proč psát o dávno minulých časech a o spisovateli stokrát protřepanému v kontextu celého světa? Snad proto, že pokud nám uniká minulost, uniká nám podstatná část našeho života, jelikož to, co je „jisté“, je právě jen minulost. Současnost ta neexistuje a budoucnost, včetně té blízké, je více než nejistá. Ale i vzpomínky jsou zpola efemérní a vykrešlují nám oddělené částičky do náhodné kávové sedliny.

Jiří Srstka

VÝROČÍ ČLENŮ SPOLKU DILIA V ROCE 2020

50

PhDr. Alice FLEMROVÁ, Ph.D.
Mgr. Věra KLONTZA-JAKLOVÁ
MgA. David PLOYHAR
MgA. Roman SIKORA

55

M.A. Aleš BŘEZINA
Ing. Vít POKORNÝ
Mgr. Filip RENČ
Jan SVĚRÁK

60

Mgr. Josef LADA
Pavlina MOSKALYKOVÁ
MgA. Irena PAVLÁSKOVÁ

65

PhDr. Jiřina HRADECKÁ
Petr KOFRONĚ
Doc. Mgr. Jiří MYSLÍK
Mgr. Roman PAVLÍČEK
Josef SEDLÁŘ
Prof. Jan VEDRAL

70

JUDr. Ladislava CHATEAU
Tomáš KYBAL
Mgr. Jitka NĚMCOVÁ
Karolina PRŮŠOVÁ
Doc. Karel SMYCZEK
Miroslav SOVJÁK
Doc. Tomáš TEPPER, CSc.
Jan VANIŠ
Ivan VÍT

75

Ivan BEDNÁŘ
JUDr. Blanka BLÁHOVÁ
Pavel CMÍRAL
Mgr. Jarmila Hannah
ČERMÁKOVÁ
Evžen JECHO
Mgr. Petr MARKOV
Mgr. Michal NAJBRT

PhDr. Ondřej NEFF
Mgr. Prokop PITTER
Zdeněk ROSENBAUM
Mgr. Mirko STIEBER
Prof. Jiří SVOBODA
Karel ŠÍP
Jiří TYLLER
Ing. Jiří ŽÁČEK

80

Mgr. Andrej BARLA
Helena CHRISTEN
Miroslava LANCOVÁ-VALOVÁ
Evelyn LICHÁ
Prof. Jiří MACHÁNĚ
Jitka MINAŘÍKOVÁ
MUDr. Ladislav PECHÁČEK
Mgr. Josef ŠPELDA
Ing. Václav ZÁPOTOCKÝ

85

Prof. JUDr. Petr HAJN
Prof. PhDr. Alena MORÁVKOVÁ
Bohumíra PEYCHLOVÁ
PhDr. Roman RÁŽ
Věra ŠAŠKOVÁ

90

Prof. Mgr. František FILIP
Josef HANUŠ
PhDr. Jaroslava JANÁČKOVÁ, CSc.
Eva KANTŮRKOVÁ
Ing. Otakar LANC
Věra LEJSKOVÁ
arch. Boris MORAVEC
PhDr. Karel RICHTER, CSc.
Karel URBÁNEK

ÚMRTÍ ČLENŮ SPOLKU DILIA V ROCE 2020

Prom. fil. Václav Čapek
12. 9. 1934–3. 1. 2020

Divadelní, literární,
audiovizuální agentura, z. s.

Krátkého 1
190 03 Praha 9 – Vysočany

ŘEDITEL
prof. JUDr. Jiří Srstka
tel.: 283 892 686

SEKRETARIÁT ŘEDITELE
Eva Kraupnerová
tel.: 283 893 603
fax: 283 893 599

Ústředna:
tel.: 283 891 587

Linka pro volání z mobilu:
tel.: 606 614 658

AGENTURA

DIVADELNÍ ODDĚLENÍ
vedoucí
Zdeněk Harvánek
tel. a fax: 266 199 876

HUDEBNÍ ODDĚLENÍ
vedoucí
Zdeněk Harvánek
tel. a fax: 266 199 876

LITERÁRNÍ ODDĚLENÍ
vedoucí
Mgr. Veronika Žáková
tel.: 266 199 841

MEDIÁLNÍ ODDĚLENÍ
vedoucí
Mgr. Jan Barták
tel.: 266 199 862

KOLEKTIVNÍ SPRÁVA AUTORSKÝCH PRÁV

ředitel kolektivní správy
Mgr. Jan Barták
tel.: 266 199 862

PRÁVNÍ ODDĚLENÍ

Tomáš Herold
tel.: 266 199 865
tel.: 266 199 847

dědictví a úschova děl
Barbora Chovancová
tel.: 266 199 834

EKONOMICKÉ ODDĚLENÍ

hlavní ekonom
Anna Tichá
tel.: 266 199 818

vedoucí honorářové účtárny
Šárka Procházková
tel.: 266 199 819

Podrobné členění jednotlivých oddělení včetně seznamu zaměstnanců a jejich kompetencí naleznete na www.dilia.cz. E-mailové adresy zaměstnanců DILIA jsou ve formátu prijmeni@dilia.cz.

Kudy k nám:
Metrem B na stanici „Vysočanská“, poté cca 3 min. pěšky. Ulice Krátkého se nachází naproti Galerii Fénix ze strany, kde je ČSOB a KB. V přízemí naší budovy se nachází restaurace Pepř a Sůl, na budově je velký nápis DILIA.

Věstník vydala **DILIA, divadelní, literární, audiovizuální agentura z.s.**

Uzávěrka 16. 6. 2020, redakce: Marie Špalová a Helena Eliášová, e-mail: spalova@dilia.cz nebo eliasova@dilia.cz

www.dilia.cz